DOMSTOLENS DOM
AF 15. JULI 1960

Salgsforeningerne for Ruhrkul »Präsident«, »Geitling« og »Mausegatt« og virksomheden I. Nold, engrosforhandler af kul og byggematerialer, mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Forenede sager 36, 37, 38 og 40/59

Processprog: Tysk

Angående:

Sag 36, 37 og 38/59: Annullation af visse bestemmelser i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 36/59 af 17. juni 1959 (ABl. nr. 40 af 8. juli 1959; findes ikke på dansk) om delvis ophævelse og supplering af beslutning nr. 17/59 af 18. februar 1959, hvad angår handelsbetingelserne for salgsforeningerne for ruhrkul.

Sag 40/59: Annullation, subsidiært konstatering af uanvendeligheden af artikel 6, nr. 1 og 2 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 36/59 af 17. juni 1959.

Domskonklusion:

1. Sagerne 36/59, 37/59 og 38/59 antages til realitetsbehandling.

2. Sag 40/59 antages, bortset fra den subsidiære påstand, til realitetsbehandling.

3. Artikel 2 i den Høje Myndigheds beslutning nr. 36/59 af 17. juni 1959 annulleres, for så vidt den erstatter artikel 6, nr. 1 og 2 og artikel 9 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 17/59 af 18. februar 1959.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Jeg foreslår:

1. I sagerne 36, 37 og 38/59, som er indbragt af salgsforeningerne og de deri sammenslutte selskaber: — at sagsøgte frifindes.

2. I sag 40/59, som er indbragt af virksomheden I. Nold: — at artikel 6, nr. 1 og 2 i beslutning nr. 17/59 i den affattelse, den har fået ved den anfægtede beslutning, annulleres.

Sammendrag

1. *Domstolen — almindelig kompetence — anvendelse og fortolkning af national ret (EKSF-traktaten, artikel 31)*

2. *Velerhvervede rettigheder — ingen garanti i EKSF-retten for deres bevarelse*

3. *Karteller — tilladelse — begrundelse (EKSF-traktaten, artikel 65, stk. 2)*

4. *Kul — salgsforeninger — engrosforhandler i første led — ugrundet begrænsning*

1. Domstolen har, når den efterprøver lovligheden af Den Høje Myndigheds beslutninger, ingen beføjelse til at sikre overholdelsen af interne retsforskrifter, der er gældende i den ene eller anden medlemsstat, selv ikke forfatningsretlige. Domstolen kan i et sådant tilfælde hverken fortolke eller anvende interne retsforskrifter[1].

2. Fællesskabsretten indeholder, således som den er fastlagt i EKSF-traktaten, intet udtrykkeligt eller stiltiende retsprincip om, at velerhvervede rettigheder ikke må antastes.

3. Ifølge artikel 65, stk. 2 tillader Den Høje Myndighed aftaler om specialisering eller om fælles indkøb eller salg, hvis den finder, at de i stk. 2, litra a, b og c nævnte forudsætninger er til stede. En sådan tilladelse afhænger følgelig af en konstatering, som efter sin karakter omfatter en bedømmelse af situationen som helhed, som den fremgår af de økonomiske kendsgerninger eller omstændigheder, og som derfor delvist er unddraget en retlig efterprøvelse. Der gælder således for Den Høje Myndighed en præceptiv regel om, at sådanne tilladelser skal ledsages af en egentlig begrundelse. Dette påbud skal ubetinget efterkommes. Begrundelsen skal gøre det muligt for de pågældende og i givet fald for dommeren at konstatere de omstændigheder, som har ligget til grund for Den Høje Myndigheds antagelse af, at de forudsætninger, som er påkrævet for tilladelsens tildeling, er til stede, således at disse omstændigheders rigtighed kan prøves såvel i faktisk som i retlig henseende.

4. De fordele, det indebærer for salgsforeningerne kun at træde i forbindelse med det mindst mulige antal engrosforhandlere, er ikke tilstrækkeligt grundlag for den begrænsning, der på denne måde påtvinges handelen; dette gælder så meget mindre, som salgsforeningerne netop er skabt, for at minerne ikke skal have besværet med at drive en egen salgsorganisation til afsætning af deres produktion, og da yderligere den kendsgerning, at deres funktion er at forsyne engrosforhandlerne, var udslagsgivende for tilladelsen til aftalen om fælles salg.

1 — Jf. dom 1/58, Stork mod Den Høje Myndighed, sammendrag nr. 5, Sml. 1954—64, s. 127.